

ความตั้งใจให้ลูกศิษย์เป็นโสด

ปกติก่อนนั่งสมาธิ ถ้าใครถามปัญหาธรรมเรื่องสำคัญ ๆ คุณยายมักจะไม่ต้องตอบทันที แต่มักจะรอตอบก่อนเล็กน้อยนั่งสมาธิทุกครั้ง ท่านหลับตาพูด พวกเราก็หลับตาฟัง รู้สึกว่าคำพูดของท่านส่งออกจากใจ แล้วเข้าไปอยู่ในใจพวกเราอย่างดี อุปมาเสมือนหยอดเหรียญใส่กระปุก หรือเสมือนร้อยด้ายสนเข็มอย่างนั้น

ถ้าท่านตอบก็ตอบสั้นมากแล้วชวนนั่งสมาธิ ท่านบอกว่า นั่งสมาธิแล้วเดี๋ยวก็รู้คำตอบเอง ตอนท้าย ๆ ของการนั่งสมาธิ คุณยายจะพูดข้อความต่อไปนี้บ่อย ๆ

“ยายอาราธนาบุญจากพระนิพพาน มาให้คุณเข้าถึงธรรมกาย กันเร็ว ๆ ให้พระพุทธรูปเจ้าดลใจให้คุณอย่ากรือสัตว์ชนสัตว์ ให้พ้นทุกข์ ตามอย่างพระองค์ เพราะฉะนั้น ตั้งใจนั่งสมาธิกันอย่าให้ขาดนะ จะได้บุญมาก ๆ”

ขณะที่พวกเราใจฟูอยากทำความดีตามที่คุณยายแนะ ท่านจะพูดตบท้ายให้เรายอมรับโดยไม่รู้ตัวด้วยเรื่องหนึ่งซ้ำ ๆ กัน

“คุณจำไว้นะ ถ้าอยู่ตัวคนเดียว มีเงิน ๑๐๐ บาท เราจะทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าแต่งงานไป มีเงิน ๑๐๐ บาทก็ทำบุญได้

๕ บาทเท่านั้น และถ้ามีลูก ๑ คน ทำบุญได้อย่างมากสิ่งเดียว ถ้าคุณมีลูกถึง ๒-๓ คน คุณไม่มีสิทธิ์ทำบุญเลยนะ มันยาก เพราะมีอยู่แค่ร้อยละเดียว”

ท่านชี้ให้เห็นโทษของการแต่งงานมีครอบครัวอย่างอ้อม ๆ อาตมานี้ก็รู้อยู่เหมือนกัน แต่นึกว่าท่านพูดกับคนอื่น กว่าจะรู้ตัวว่าท่านเจาะจงพูดให้อาตมาฟังก็เมื่อเวลาผ่านไปเป็นปี เพราะจนกระทั่งคนที่เคยนั่งฟังอยู่ด้วยกันแต่งงานไปแล้ว คุณไชยบูลย์ก็ตั้งสัจจะขอประพฤติพรหมจรรย์ตลอดชีวิตไปแล้ว เหลืออาตมาเป็นหนุ่มใหญ่อยู่คนเดียว คุณยายก็ยังพูดประโยคเดิมอยู่อีก ตอนที่รู้ตัวว่าเราเองคือคนที่คุณยายเตือน ก็รู้สึกอึดอัดร้อนไปหมด เพราะตอนนั้นมีโครงการจะแต่งงานอยู่พอดี

อาตมาใจแป้ว ซึมไปเลย เมื่อคิดว่าจะต้องทำให้คุณยายผิดหวัง นึกขอผิดผ่อนกับคุณยายอยู่ในใจว่า

“...ยาย ขอผมแต่งงานเป็นชาติสุดท้ายเถอะนะครับ ชาตินี้ขอเป็นกองเสียบึงให้พระศาสนาไปก่อน...”